

Nora Roberts

**KRAJEVI
i POČECI**

Prevela Vesna Janković

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2009.

1.

„Izvor iz Bele kuće potvrdio je neizbežnu ostavku državnog sekretara Larkina. Sekretar Larkin podvrgnut je ozbiljnoj operaciji na srcu prošle nedelje i trenutno se oporavlja u mornaričkoj bolnici Betsda. Njegovo zdravlje navedeno je kao glavni razlog ostavke na pola mandata. Sten Ričardson izveštava sa lica mesta, iz mornaričke bolnice Betsda.“

Liv je gledala kako se na monitoru pojavljuje slika sa lokacije, pre nego što se okrenula drugom spikeru. „Brajane, ovo bi mogla da bude najveća vest još od skandala *Maloj* prošlog oktobra. Ima bar pet sposobnih zamena za Larkina. Trka samo što nije počela.“

Brajan Džons je prevrtao beleške, pregledajući svoj tajming. Bio je to tridesetpetogodišnji crnac sa ukusom za odeću i desetogodišnjim novinarskim iskustvom. Iako je odrastao u Kvinsu, sebe je smatrao čovekom iz Vašingtona.

„Ništa ne voliš više od dobre trke.“

„Ništa“, složila se Liv, okrenuvši se ka kameri dok joj je kontrola davala znak.

„Predsednik danas nije komentarisao zamenu S. Larkina. Visoki zvaničnik danas je, kao glavne kandidate, naveo Bemona Dela, bivšeg ambasadora u Francuskoj i generala Roberta J. Ficjuga. Nijedan od njih dvojice nije bio dostupan za komentare.“

„Dvadesetpetogodišnji čovek nađen je danas posle podne ubijen u svom stanu, u severoistočnom Vašingtonu.“ Brajan je preuzeo prvi deo njihovog spikerskog partnerstva.

Liv je slušala na pola uva, dok je njen um prebiraog mogučnosti. Bemon Del bio je njen izbor. Njegovi pomoćnici su je pustili da trči unaokolo tog popodneva, ali je bila odlučna u nameri da ga sledećeg jutra sačeka na kućnom pragu. Kao novinar, bila je naviknuta na trčanje unaokolo, čekanje, zalupljena vrata pred nosom. Ništa, apsolutno ništa, rekla je sebi, neće je sprečiti da intervjuiše Dela.

Čuvši svoj sledeći znak, Liv se okrenula ka kameri broj tri i započela svoj uvod. U svojim domovima gledaoci su videli glavu i ramena elegantne brinete. Njen glas bio je nizak, ritam spor. Nikada im ne bi palo na pamet koliko su tih minut i petnaest sekundi bili užtimovani i uređeni. Videli su iskrenost i lepotu. Livina kosa bila je kratka i oblikovana oko lepo oblikovanog lica. Njene oči bile su hladno plave, ozbiljne i prodorne. Gledalac bi lako mogao da poveruje da je govori posebno za njega. Njena televizijska publika smatrala ju je otmenom, pomalo izolovanom i tačnom. Liv je bila zadovoljna svojom ulogom ko-spikera na lokalnom večernjem dnevniku. Kao novinar želela je mnogo, mnogo više.

Jedan kolega je svojevremeno rekao da 'ima onaj izgled bogate devojke iz Konektikata'. Zaista, poticala je iz dobrostojeće porodice iz Nove Engleske, a njena novinarska diploma bila je sa Harvarda. Ipak, morala je da se penje kroz svet TV novinarstva.

Počela je da radi za minimalac, za nezavisnu stanicu iz Nju Džerzija, čitajući vremensku prognozu i vesti sa pijace. Prošla je kroz uobičajene igre, idući od stanice do stanice, od grada do grada – malo više novca, malo više vremena u etru. Dobila je mesto u dopisništvu CNC-a u Ostinu, probijajući se dve godine do mesta ko-spikera. Kada joj je ponuđeno mesto ko-spikera u dopisništvu u Vašingtonu, Liv je

zgrabila priliku. Ništa je nije vezivalo za Ostin, niti bilo gde drugde, već godinama.

Želela je da napravi ime u televizijskom novinarstvu. Vašington je, osećala je, savršeno mesto za to. Nije joj smetalo da se isprlja iako su njene glatke, uske ruke, odavale utisak naviknutosti na med i mleko. Plemićki izgled i koža boje ilovače krili su znatiželjan, željan, lukav um. Uspela je u brzom, gotovo nemogućem ritmu vizuelnih vesti, a na površini je davala utisak hladne, distancirane i gotovo nedodirljive osobe. Tokom proteklih pet godina, Liv je naporno radila da bi sebe ubedila da je taj utisak ispravan.

Sa 28 godina, rekla je sebi da je gotovo sa ličnim promenama. Jedini izazov koji ju je zanimao bio je profesionalni. Ono malo prijatelja koje je stekla tokom šesnaest meseci u Vašingtonu mogli su samo da zavire u njen prošli život. Liv je svoj privatni život držala zaključan.

„Ja sam Olivija Karmajkl“, rekla je kameri.

„I Brajan Džouns. Ostanite uz CNC svetske vesti.“

Brzo kuckanje špice je započelo; zatim se crvena lampica na kameri okrenutoj prema njoj ugasila. Liv je otkočila mikrofon i odgurnula se od polukružnog stola koji su koristili.

„Ovo je bilo žestoko“, prokomentarisao je čovek iza kamere jedan, dok je prolazila. Iznad nje, vrela, blešteća svetla su se ugasila. Liv je promenila misaoni tok i prebacila se na njega. Nasmešila se. Osmešak je promenio njenu hladnu, uglačanu lepotu. Taj specifični osmešak koristila je samo kad je bila iskren.

„Hvala, Ede. Kako je tvoja devojčica?“

„Buba za ispite.“ Slegnuo je ramenima i skinuo slušalice. „Nema mnogo vremena za mene.“

„Bićeš ponosan na nju kad dobije profesorsku diplomu.“

„Da. Hm, Liv.“ Zaustavio je ponovo, podigla je obrvu očekujući. „Htela je da te pitam...“ Bilo mu je neprijatno pa je oklevao.

„Šta?“

„Kod koga se šišaš?“ izmucao je, a onda zatresao glavu i poigrao se sa kamerom. „Žene.“

Smejući se, Liv ga je potapšala po ruci.

„Armond na Viskonsinu. Reci joj da me pomene.“

Brzo je prošla kroz studio, popela se uz stepenice i prošla kroz vijugave hodnike koji su vodili do redakcije. Bilo je bučno dok su se smenjivale dnevna i noćna smena.

Novinari su sedeli za ivicama stolova, pili kafu ili nervozno kucali, da bi ispoštovali rok za vesti u jedanaest sati. U vazduhu se osećao duvan, blagi znoj i ustajala kafa. Jedan zid je bio ispunjen televizijskim ekranima, koji su prikazivali sliku, ali ne i zvuk, svih stanica u okrugu grada. Na ekranu je već išao uvod za CNC svetske vesti. Liv je krenula pravo kroz gužvu do zastakljene kancelarije urednika vesti.

„Karle?“ Promolila je glavu kroz njegova vrata. „Imaš minut?“

Karl Pirson je sedeo pokunjeno za stolom, skrštenih ruku. Naočare koje je trebalo da nosi bile su ispod gomile papira. Šolja kafe balansirala je na gomili fajlova, a cigareta mu je gorela između prstiju. Promrmljao je nešto. Liv je ušla, znajući da je mrmljanje potvrdno.

„Dobra emisija večeras.“ Njegove oči nisu napuštale dvanaestoinčni ekran.

Liv je sela i sačekala reklame. Čula je odlučan, čvrst glas Harisa Mekdauela, Njujorškog spikera za CNC svetske vesti, koji je dopirao iz uređaja sa strane. Bilo je beskorisno pričati sa Karlom kad su velike zverke bile na sceni. Haris Mekdauel je bio velika zverka.

Znala je da su on i Karl radili zajedno u mlađim danima u istoj stanici u Kansas Sitiju, Misuri. Ali, Haris Mekdauel je dobio zadatak da prati predsedničku povorku u Dalasu 1963. godine. Ubistvo jednog predsednika i izveštaji sa lica mesta lansirali su ga iz anonimnosti na nacionalnu scenu. Karl Piter-son je ostao velika riba u društvu malih u Misuriju i gomili drugih država, dok nije obesio svoje beleške o klin u zamenu za sto u Vašingtonu.

Bio je težak urednik, uzbudljiv, podsticajan. Ako je bio ogorčen zbog puta kojim je išla njegova karijera, onda je to dobro sakrivao. Liv ga je poštovala, i bivao joj je sve draži što je duže radila u *WWBW*-u. I ona je doživela nekoliko razočarenja.

„Šta je?“ To je bio Karlov način da joj kaže da priča za vreme pauze.

„Hoću da pratim priču o Bumonu Delu“, započela je Liv. „Već sam uradila dosta istraživanja na ovu temu, i kada ga postave za državnog sekretara hoću prva to da pustim u program.“

Karl se zavalio i savio ruke preko stomaka. Krivio je suviše sedenja za višak kilograma. Pogled koji je uputio Liv bio je isto onako direktan i beskompromisan, kao i onaj koji je uputio televizijskom ekranu.

„To je malo ispred vremena.“ Glas mu je bio ogrubeo od višegodišnjeg pušenja. Dok ga je gledala upalio je još jednu, iako je jedna cigareta dogorevala u prepunoj pepeljari. „Šta je sa Ficjuom? I Dejvidsom i Albertsonom? Mogli bi da dovedu u pitanje tvoje postavljanje, Dela. Larkin još nije zvanično dao ostavku.“

„To je pitanje dana ili, verovatno, sata. Čuo si izjavu doktora. V.D. neće biti na dužnosti zauvek. Bosvel nije predsednikov omiljeni tip. Izabraće Dela. Sigurna sam.“

Karl je šmrknuo i prešao rukom preko nosa. Volio je njene instinkte. Bila je oštra i sposobna, bez obzira na izgled dame. I bila je temeljna. Ali on je imao manjak osoblja i tanak budžet. Nije mogao da priušti sebi da pošalje jednog od svojih najboljih novinara na zadatak samo zato što ima osećaj, kada je mogao da iskoristi nekog ko bi mu manje falio. Ipak... Oklevao je za trenutak, a onda se ponovo navalio preko stola.

„Možda bi vredelo“, promrmljao je. „Da čujemo šta Torp ima da kaže. Njegov izveštaj je sledeći.“

Liv je pomerila stolicu u znak automatskog protesta i smirila se. Ponos ju je činio spremnom na protest, jer se njena procena ocenjuje na osnovu reči Ti Si Torpa. Ali, ponos nije bio značajan za Karla. Umesto toga, ustala je i sela na ivicu njegovog stola i gledala.

Spiker iz Vašingtona govorio je iz studija sprat iznad njih. Bio je to lepši studio od onog koji je upravo napustila. Ali, to je bila razlika između lokalnih i nacionalnih vesti – i njihovih budžeta. Posle kratkog uvoda, uključena je lokacija i Ti Si Torp. Liv ga je posmatrala mrkim pogledom.

Iako nije bilo više od 10 stepeni i uz šašavi hladan vetar, njegov kaput bio je otkopčan i nije nosio šešir. Tipično.

Imao je nabusito, preplanulo lice koje je Liv asociiralo na alpiniste i oblikovano telo dugoprugaša. Obe profesije zahtevale su izdržljivost. I novinarstvo je. Ti Si Torp je ceo bio u novinarstvu. Oči su mu bile tamne i pažljive, fokusirale bi se na gledaocu i ostale tu. Njegova tamna kosa nervozno je letela na sve strane oko njegovog lica, dajući njegovom izveštaju ton hitnosti. Ipak, njegov glas je bio je čist, govorio je bez žurbe. Kontrast je više radio za njega, nego svetlo i trikovi za sve ostale.

Liv je znala da je njegova fizička dopadljivost bila ogromna. Imao je atletski, gotovo privlačni izgled koji se dopadao i ženama i muškarcima. Njegove oči bile su inteligentne i izazivale su poverenje, kao i njegov dubok, dobro intoniran glas. Bio je pristupačan. Znala je da su novinari daljeni na grupe: izolovani, mistični, autoritativni, pristupačni. Torp je bio od krvi i mesa, i gledaoci su mogli bez problema da ga prime u svoje dnevne sobe i da mu veruju. I postojao je osećaj da bi, ako bi morao da izveštava o kraju sveta, on bi to učinio ne propustivši nijedan otkucaj srca.

Za pet godina, koliko je bio dopisnik iz Vašingtona, izgradio je zavidnu reputaciju. Imao je dve stvari od presudne važnosti za novinara: kredibilitet i izvore. Ako je Ti Si Torp nešto rekao, tome se verovalo. Ako su Ti Si Torpu bile potrebne informacije, znao je koga da zove.

Livina odbojnost prema njemu bila je instinktivna. Specijalizovala se za političke komentare za lokalne emisije. Torp je bio njena Nemezis. Čuvao je svoju teritoriju kao razjaren pas. Pustio je korene u Vašingtonu, ona je i dalje bila novajlija. A on joj nije davao nimalo prostora. Izgledalo je neizbežno da će on stići prvi i kada ona ima veliku prednost.

Liv je potrošila mesece tragajući za opravdanom kritikom. Ne bi bilo tačno nazvati ga razmetljivim. Torp se nije doterivao za posao, nije nosio ništa što bi skretalo pažnju gledaocima sa njegovog izveštaja. Njegov stil bio je otvoren. Njegovi izveštaji bili su duboki i peckali su, ali je bio objektivan. Nije bilo greške u načinu na koji je radio. Jedino što je Liv mogla da mu prebaci bila je arogancija.

Gledala ga je, dok je u pozadini bila osvetljena Bela Kuća. Sumirao je priču o Larkinu. Bilo je očigledno da je pričao sa Larkinom lično, što je za nju

bilo nemoguće, iako je povukla sve dostupne veze. Samo, to je bilo bolno. I on je naveo sve perspektivne kandidate za položaj. Dela je naveo prvog.

Karl je klimnuo glavom iza nje, dok se Liv mrštila na ekran. Osetio je da je to dalo snagu njenom instinktu.

„Ti Si Torp, iz Bele Kuće.“

„Reci desku da si na zadatku“, objavio je Karl, pritisnuvši jako kraj cigarete.

Liv se okrenula ka njemu ali su njegove oči i dalje bile prikovane za ekran.

„Povedi drugu ekipu.“

„Dobro.“ Progutala je iznerviranost – ono što je htela, dobila je zbog Torpovog, a ne njenog uticaja.

„Srediću sve.“

„Donesi mi nešto za podnevne vesti“, povikao je za njom i usmerio pažnju na sledeći prilog.

Liv je pogledala preko ramena dok je otvarala vrata. „Dobićeš.“

Bilo je 8 ujutru i užasno hladno kada su Liv i njena dvočlana ekipa stigli do gvozdenih kapija doma Bumona Dela u Aleksandriji, Virdžinija. Liv je bila budna od pet sati, pripremajući pitanja. Posle nekoliko poziva prethodne večeri, izmamila je obećanje jednog od Delovih pomoćnika da joj je garantovan desetominutni intervju tog jutra. Dobar novinar može dosta toga da sazna za deset minuta. Klizeći iz kombija Liv se približila čuvaru na kapiji.

„Olivija Karmajkl sa WWBW.“ Mahnula je svojom pres propusnicom.

„Gospodin Del me očekuje.“

Čuvar je pregledao Livine dokumente, a zatim i svoju tablu pre nego što je klimnuo. Bez reči je pritisnuo dugme koje je otvaralo kapiju.

Prijateljski nastrojen, zaključila je dok se pela nazad u kombi.

„OK, budite spremni da se brzo namestite; nećemo imati mnogo vremena.“ Krenula je ka tašni da izvadi beleške za poslednju proveru, dok je kombi skretao na prilazni put. „Bobe, želela bih snimak kuće, i kapije, kada budemo odlazili.“

„Već imam snimak kapije.“ Nacerio se dok mu se ona smeškala.

„I tvojih nogu. Imaš odlične noge, Liv.“

„Misliš?“ Pogledala ga je popreko i zagledala se kritički u svoje noge.

„Verovatno si u pravu.“

Uživala je u dobronamernom flertovanju. Bob je bio bezopasan, srećno oženjen i imao je dvoje dece. Ozbiljno flertovanje bi je zaledilo. Delila je muškarce na dve kategorije: bezbedni i opasni. Bob je bio bezbedan. Mogla je da se opusti sa njim.

„Dobro“, rekla je dok je kombi stajao ispred trospratne kuće od cigala.

„Pokušajte da izgledate kao uvaženi pripadnici novinarskog soja.“

Nacerivši se, Bob je promrmljao kratku psovku i izašao iz zadnjeg dela kombija.

Na glavnim vratima Liv je ponovo bila hladna, rezervisana novinarka; niko se ne bi usudio da prokomentariše njene noge. Ne glasno. Kucnula je živahno, ostavljajući ekipu da je prati sa opremom.

„Olivija Karmajkl“, rekla je sluškinji koja je otvorila vrata. „Kod gospodina Dela.“

„Da.“ Sluškinja je prešla pogledom preko nje uz malo negodovanje zbog ekipe u džinsu koja je teglila opremu uz stepenice.

„Ovuda, gospođice Karmajkl. Gospodin Del će odmah doći.“

Liv je prepoznala sluškinjino neodobravanje. Nije razmišljala o tome. Njena porodica i mnogi prijatelji iz detinjstva isto su to mislili o njenom zanimanju.

Hol je bio elegantan, prefinjen ulaz u bogatu kuću. Liv je videla isti ovakav hol u gomili kuća, u gomili stilova dok je odrastala. Bila je na mnogim malim, uštogljenim zabavama i pažljivo isplaniranim izlascima i na svim joj je bilo neverovatno dosadno. Nije ni obratila pažnju na Matisa sa njene leve strane. Čula je Bobov pritajeni zvižduk, dok je ulazio iza nje.

„Dobro mesto“, prokomentarisao je dok su se njegove patike kretale bešumno po parketu.

Liv se rasejano složi ponovo prelazeći svoju strategiju. Odrasla je u domu koji se nije mnogo razlikovao od ovog. Njena majka je više volela *čipendejl* od Luja XIV, ali to je bilo isto. Čak je i miris bio isti – limunovo ulje i sveže cveće. Probudili su u njoj stare uspomene.

Pre nego što je Liv uspela da napravi dva koraka iza služavke, čula je zvuk muškog smeha.

„Kunem se, Ti Si, ti znaš kako da ispričaš priču. Moraću da se uverim da Prva dama nije u blizini kad je budem prepričavao.“

Del je lagano silazio niz stepenice, doteran, zgotan i u šezdesetoj, u društvu Torpa.

Liv je osetila kako joj se stežu stomačni mišići. Uvek je jedan korak ispred mene, pomislila je vođena napadom besa.

Uhvatila je Torpov pogled nakratko. Nasmehio se, ali to nije bio isti osmeh koji je uputio Delu kada su se spuštali.

„A, gospođice Karmajkl.“ Spazio je Del i ispružio ruku dok je prelazio hol. Glas mu je bio gladak, kao i njegov dlan. Imao je pronicljive oči.

„Veoma ste tačni. Nadam se da me niste čekali.“

„Ne, gospodine Del. Hvala vam na vremenu.“ Liv je dopustila očima da pređu preko Torpa. „Gospodine Torp.“

„Gospođice Karmajkl.“

„Znam da ste zauzet čovek, ambasadore“, Liv mu se obratila s osmehom.

„Neću vam oduzeti mnogo vremena.“ Nenametljivo je uzela mikrofon u ruku.

„Da li je u redu ako pričamo ovde“, pitala je da bi dala toncu nivo zvuka.

„U redu.“ Napravio je širok gest i velikodušno se osmehnuo. Osmeh je bio sa spiska trikova jednog diplomate. Krajičkom oka, Liv je gledala Torpa kako izlazi iz kadra i staje kraj vrata. Pogled koji je osećala na vratu činio je da se oseća nelagodno. Okrećući se Delu započela je intervju.

Nastavio je da bude otvoren, kooperativan, prijatan. Liv se osećala kao zubar koji pokušava da izvadi zub pacijentu koji se smeje čvrsto zatvorenih usta.

Naravno da je bio svestan da se njegovo ime povezuje sa mestom koje će Larkin uprazniti. Naravno da je bio počastvovan što ga pominju novinari. Liv je zapazila da je pazio da ne pomene predsednikovo ime. Vozio ju je ukруг, nežno, znalački. Isto tako nežno, vraćala se i pokušavala iz različitih uglova. Dobila je ton koji je želela, kad već ne čvrste reči.

„Gospodine Del, da li je predsednik razgovarao sa vama lično oko postavljanja novog Državnog sekretara?“ Zнала je da ne treba očekivati da/ne odgovor.

„Predsednik i ja se nismo sastajali da raspravljamo o bilo kakvom naimenovanju.“

„Ali ste se sreli sa njim“, bila je uporna.

„Imam priliku da se vidim sa predsednikom s vremena na vreme.“

Na ovaj suptilni znak sluškinja sa pojavila ispod njegovog lakta sa kaputom i šeširom.

„Žao mi je što ne mogu da vam posvetim još vremena, gospođice Karmajkl.“ Oblačio je kaput. Liv je znala da ga gubi. Pomerila se sa njim ka vratima.

„Da li idete kod predsednika ovog jutra, gospodine Del?“ Bilo je to glupo pitanje, ali Liv nije očekivala verbalni odgovor, koliko reakciju u očima čoveka kome je bilo upućeno. Videla je to – slabi treptaj, kratku neodlučnost.

„Moguće.“ Del je ispružio ruku.

„Bilo mi je zadovoljstvo, gospođice Karmajkl. Plašim se da sada moram da krenem. Saobraćaj je gust u ovo doba jutra.“

Liv je podigla ruku, signalizirajući Bobu da prestane da snima.

„Hvala vam što ste me primili, gospodine Del.“

Pošto je predala toncu mikrofon Liv je krenula napolje za Delom i Torpom.

„Uvek mi je zadovoljstvo.“ Potapšao joj je ruku i nasmešio se starojužnjačkim šarmom. „Ti Si, obavezno nazovi Anu.“ Okrenuo se ka Torpu i prijateljski ga potapšao po ramenima. „Hoće da se čuje sa tobom.“

„Uradiću to.“

Del se spustio niz stepenice do diskretne crne limuzine, gde ga je čekao šofer.

„Nije loše, Karmajklova“, prokomentarisao je Torp dok je limuzina odlazila.

„Praviš težak intervju. Naravno...“ Pogledao ju je nipodaštavajuće i nasmejao se. „Del se već godinama igra sa takvim intervjuima.“

Liv ga je hladno pogledala. „Šta si ti radio ovde?“

„Doručkovao“, odgovorio je lako. „Ja sam stari porodični prijatelj.“

Volela bi da mu skinе taj osmeh sa lica jednim dobrim brzim udarcem. Umesto toga, pedantno je navukla rukavice. „Del će dobiti to mesto.“

Torp je podigao obrvu. „Da li je to izjava, Olivija, ili pitanje?“

„Ne bih te pitala ni za tačno vreme, Torpe“, odvrátila mu je.

„A ti mi ga ne bi ni rekao i da te pitam.“

„Uvek sam govorio da si opasna dama.“

Bože, prelepa je, pomislio je. Kada ju je gledao na programu bilo je lako pripisati njenu, gotovo nere-alnu lepotu, osvetljenju, šminki, uglovima kamere. Ali, sada, licem u lice na oštrom jutarnjem svetlu, bila je jednostavno fizički najlepša žena koju je ikada video. Neverovatan sklop kostiju; perfektna koža. Samo su njene oči bile tople, odajući kontrolisani bes. Torp se ponovo nasmejao. Voleo je da gleda led kako puca.

„U tome je problem, Torpe“, zahtevala je Liv pomerivši se na stranu da bi ekipa prošla. „Zar ne voliš novinare koji su, slučajno, i žene?“

Nasmejao se i odmahnuo glavom. „Možeš ti i bolje, Liv. ‘Novinar’ je reč bez roda.“

Njegove oči nisu bile napete, već pune dobrog raspoloženja. Nisu joj se sviđale ni ovako. Preciznije, odbijala je da joj se sviđaju.

„Zašto nećeš da saraduješ sa mnom?“ Vetar je prebacivao njegovu kosu preko lica kao i prethodne večeri. Kao da ga hladnoća nije ni doticala, dok je Liv drhtala u svom kaputu. „Imamo isti posao; radimo za iste ljude.“

„Moja teritorija“, rekao je tiho. „Ako hoćeš deo, moraćeš da se boriš za njega. Trebale su mi godine da postanem neko ovde. Ne očekuj da postigneš isto za par meseci.“

Video je kako drhti dok je nastavljala da blene u njega. „Bolje da uđeš u kombi.“

„Dobiću moj deo, Torpe.“ Bilo je to pola pretnja, pola obećanje.

„Imaćeš borbu i po na leđima.“

Nagnuo je glavu odobravajući. „Računaću na to.“

Postalo mu je očigledno da Liv neće otići dok on to ne uradi. Stajala bi tu, drhteći, čak sat vremena, iz

čiste tvrdoglavosti. Bez reči, Torp se spustio stepenicama ka svojim kolima.

Liv je stajala još trenutak pošto se odvezao. Bila je svesna činjenice – i ona ju je nervirala – da je disala lakše kada on više nije stajao pored nje. Imao je jaku ličnost; bilo je nemoguće ostati indiferentan. Zahtevao je definisana osećanja. Liv je odlučila da su sva njena bila negativna. Neće blokirati njen put. Ona neće trpeti to.

Spustila se polako stepenicama do kombija.

Ana, setila se iznenada, setivši se imena koje je Del pomenuo Torpu. Ana Del Monro – Delova ćerka i zvanična domaćica od smrti njene majke. Šta god da se dešavalo u životu njenog oca, ona je znala. Krećući se sada brzo, Liv se popela u kombi.

„Ostavićemo traku u stanici za montažu; onda idemo u Džordžtaun.“

2.

Liv je nervozno kucala. Karlu je dala Delov intervjua za podnevne vesti, ali imala je više, mnogo više za večernju emisiju. Njen instinkt za Anu Monro se isplatio. Ana je znala detalje iz života svog oca. Iako je bila pažljiva tokom intervjua, nije bila obučeni diplomata kao njen otac. Liv je dobila dovoljno iz polusatnog intervjua u salonu kuće Ane Monro u Džordžtaunu da svojim gledaocima pruži priču sa ukusom glamura i neizvesnosti.

Traka je bila dobra. Pogledala ju je na brzinu još dok je bila u montaži. Bob je uhvatio stilsku eleganciju sobe, i fini, privilegovani status te žene. Bio bi dobar kontrast kompaktnoj pronicljivosti njenog oca. Anino poštovanje prema ocu je izašlo na videlo, kao i njen ukus za fine stvari. Liv je oba ugradila u intervjua. Bio je to dobar izveštaj, koji je pružao uvid u glamurozan svet uticajnih ljudi iz sveta politike.

Liv je brzo prekucavala svoje beleške.

„Liv, trebaš nam da pročitaš nešto.“

Podigla je pogled nastojeći da nađe Brajana. Pogled koji mu je uputila naterao ga je da uzdahne. Odgurnuo se od stola i protegao ramena.

„Dobro, dobro, ja ću to da uradim. Ali, duguješ mi.“

„Srce si, Brajane.“ Vratila se kucanju.

Deset minuta kasnije Liv je izvukla i poslednji papir iz pisaće mašine.

„Karle“, vikala je prema uredniku, dok je prelazio redakciju ka svojoj kancelariji. „Kopija za glavnu vest.“

„Donesi je.“

Dok je ustajala, Liv je pogledala na sat. Imala je još sat vremena pre emitovanja.

Televizor je bio upaljen, utišan, kada je ušla u Karlovu kancelariju. Sedeći za svojim stolom pregledao je kopiju i planirano vreme.

„Je si li video traku?“ Liv mu je dodala svoje strane.

„Dobro je.“ Zapalio je cigaretu žarom druge i nakašljao se.

„Pustićemo deo ovog od jutros sa Delom, onda uvesti intervju sa ćerkom.“

Pročitao je Livinu kopiju sa malim znakom koncentracije između obrva. Bila je to dobra, uredna priča, sa kratkim biografijama svih kandidata za mesto, i fokusom na Bumonu Delu. Davala je gledaocima pun, otvoren pogled pre nego što ih je dovela do Dela.

Liv je gledala kako se dim povija do plafona i čekala.

„Hoću da pustimo slike ostalih, dok budeš čitala biografije.“ Nažvrljao je beleške na njene papire. „Trebalo bi da ih imamo. Ako ne, uzećemo ih odozgo.“ Odozgo je bio termin za vašingtonsku redakciju CNC-a. „Izgleda da ćeš imati oko tri minuta da popuniš.“

„Hoću tri i po.“ Čekala je dok ju je Karl gledao. „Ne zamenjuje se svaki državni sekretar usred mandata. Naša sledeća velika priča je mogućnost delimičnog zatvaranja filtracionog sistema reke Potomak. Ovo vredi tri i po minuta.“

„Idi, svađaj se sa urednikom za vreme.“

Liv je odmah videla šta mu je privuklo pažnju. Najava specijalnog izveštaja je treptala na ekranu. Poslušala je njegov brzi signal rukom da pojača ton. Dok je to radila, Ti Si Torp buljio je direktno u njene oči. Liv nije bila spremna za dubinu tog pogleda.

Osetila je seksualnu privlačnost – brzi, neočekivani napad požude. Ostavio ju je u šoku. Nagnula